

MÚLTIDÉZŐ

V I I . É V F O L Y A M , 2 0 1 7 . K Ü L Ö N S Z Á M

TÓTH LÍVIA A MAGYAR MŰVÉSZETI AKADÉMIA NEM KÖZTESTÜLETI TAGJA

A Múltidéző idei harmadik különszáma Tóth Lívia textil-iparművész munkásságával foglalkozik, akit nem kell bemutatni az olvasóknak, hisz korábbi számainkban is több alkalommal írtunk róla. E mostani számnak két apropója van, az egyik, hogy idén tavasszal a Magyar Művészeti Akadémia nem köztestületi tagjai közé választották őt, a másik pedig az, hogy a budapesti Műcsarnokban a tavasszal megrendezett Nemzeti Szalon (Iparművészet és tervezőművészet) az ő munkájának közzétételével hirdette az interneten a monstre kiállítást, és ez a mű, „A föld marad”, épp a 800 éves településünket ábrázolja, az égből nézve.

1-3. kép - Szakrális tér (diplomamunka), 1990; 4. kép - Cikázó fények, 1990; 5. kép - Belső jelek, 1991 (A képpel hirdette az Új Művészet folyóirat a 2001-es műcsarnoki Millenniumi Magyar Iparművészeti kiállítást.)

Tehát e két fontos momentum miatt mutatjuk be most a művész eddigi munkásságát. Ezúttal is a Kortárs Magyar Művészeti Lexikon szócikkét idézzük először. „1984-90: MIF, textil falikép és szőnyegszövő szak, mesterei: Pauli Anna, Szilvitzy Margit; 1990: MIF Mesterképző Intézet, 1990: *Szakrális tér* c. diplomamunkájáért nívódíj; 1991: a MKISZ díja; 1992: Moholy-Nagy László-ösztöndíj és a Bp. XXII. ker., Önkormányzat műv. ösztöndíja; 1996: Vas megyei IPOSZ díja (14. Magyar Textilb., Szhely); 1997: Kozma Lajos kézműves ösztöndíj; Vasi Tárlat díja; 1999: *Kézműves remek* c. kiállítás különdíja. 19990-tól a FISE, 1992-től a Matéria Csoport tagja.”

6. kép - Belső jelek, 1991; 7. kép - Egyszer fent, egyszer lent, 1991; 8. kép - Ördögszivárvány, 1991; 9. kép - Kristályosodás, 1994

Egyéni kiállításai a lexikon szerint. „1989: Tölgyfa G.; 1990: Nádasdy-vár Sárvár; Életünk G., Szhely; Lovagt., Kőzeg; 1991: Ferencvárosi Pincet.; ATP Tervezőiroda, Bécs; Műv. H., Mezőkövesd (Lázás Zsuzsával); 1992: Péter-Pál G., Szentendre; G. Stadtinitiative, Bécs; 1993: Tétény G.; 1994: SZK, Szhely; 1995: Ifjúsági H., Szeged; Műv. H., Kaposvár; 1999: magyarok H., Bp. (Bábel Anitával); Műv. H. ,Vasvár.” Majd a válogatott csoportos kiállítások következnek. „1989: *Jugend Gestaltet*, München; 1990: *Divat és látvány*, Ernst M.; 1991: *Peep Show*, BTM; 1992: *A gondolat valósága*, SZK. Szhely; *Az idegen szép*, Médium G., Szhely; 1993: Ferencvárosi Pincet.; Péter-Pál G., Szentendre; *FIS-kiállítás*, Bp. G. Lajos u.; 1995: *Helyzetkép/Magyar szobrászat*, Műcsarnok; 2001: *Ipar-Művészet. Millenniumi iparművészeti kiállítás*, Műcsarnok.”

9. kép - Emese álma,1996; 10. kép - Griffes palást,1997; 11. kép - Lóáldozó palást, 1997

Természetesen ezúttal is frissítenünk kell a lexikon szócikkét. 2005-11 között a Nyugat-magyarországi Egyetem Kézműves szakának tanára, 2004-07 között a MOME Doktori iskolájának növendéke, 2010-ben ugyanitt DLA fokozatot szerzett. 2016-ban a Magyar Képzőművészeti Egyetemen Képzőművész tanári diplomát kapott. 2017-től a Nyíregyházi Egyetem tanára.

12. kép - Palmettás ágyterítő,1997; 13. kép - Futó-szarvasos ágyterítő,1998, 14. kép - Hunnia allegória,1998; 15. kép - Hunnia allegória,1998; 16. kép - Attila zászlója,1998

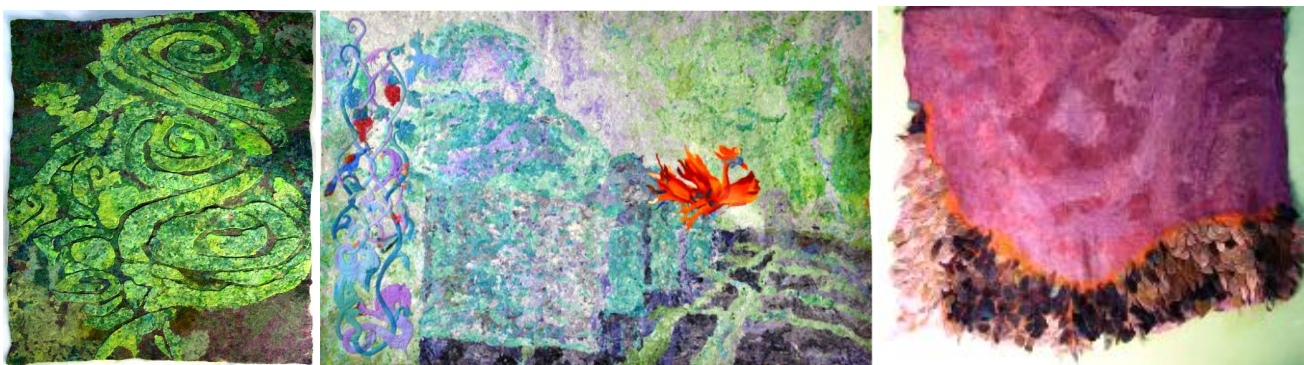
Újabb önálló kiállításai: 2007 Répcelak, Művelődési Ház; 2008 Székely Bertalan Galéria, Szada; Limes Galéria, Révkomárom (Veres Enéhvel); 2009 Informatikai Szakközépiskola, Isaszeg; 2010 Alkalmazott Művészeti Intézet, Sopron; Duna TV Székháza, Bp.; 2012 Átrium Galéria, Veresegyház; Enigma Galéria, Veresegyház; 2013 Városi Könyvtár, Gödöllő; József Attila Művelődési Központ, Bp.; Vizalitis Galéria, Szombathely (Geszler Máriával); 2014 Galéria Arcis, Sárvár; 2015 Klebelsberg Kulturkúria, Bp.

17. kép - Érted és ellened,1999; 18. kép - Mária oltalma alatt - Gödöllői Premontrei Gimnázium,1999; 19. kép - Mária oltalma alatt - Vasszécsenyi Polgármesteri Hivatal, 2000; 20. kép - Labirintusaink - Veresegyházi Konferencia terem,2006 (A művet közölte a művész másik két munkájával együtt az USA-ban 2016-ban megjelent „Worldwide colours of felt” című művészeti kiadvány.)

Újabb csoportos kiállítások: 2001 *Élmény és eszmény*, Királyi kastély, Gödöllő; 2002 Palazzo del ex Macello, Olaszország; 2007 *Struktúra és faktúra*, Táncszínház, Bp., *Válogatás a 2. Textilművészeti Triennálé anyagából*, Iparművészeti Múzeum, Bp., Pelikán galéria, Székesfehérvár; Kloster Galerie (Németország); 2008 Zsinagóga, Sahi; 2009 Pelikán Galéria, Székesfehérvár; 3. *Textiltriennálé*, Szombathelyi Képtár; *Szakraális festészet ma*, Zsinagóga, Szolnok; *Angyalok*, Székely Bertalan Múterem, Szada;

2010 *Mester és tanítványai*, AMI, Sopron; Kapolcsi Fesztivál; *Válogatás a 3. Textiltriennáléból*, Iparművészeti Múzeum, Bp.; *Ars Pannonica*, Szombathelyi Képtár; *Szagrális festészet*, SOTE, BP.; 2011 *Pelso*, Keszthely; 2012 4. *Textiltriennalé*, Szombathelyi Képtár; 2015 5. *Textiltriennalé*, Szombathelyi Képtár; 2016 *Válogatás az 5. Textiltriennáléből*, Pesti Vigadó; 2017 *Magyar Iparművészeti Szalon*, Műcsarnok, Bp.

21. kép - Labirintusaink,2007; 22. kép - Főnix,2007; 23. kép - Szárnyalás,2007

Tóth Livia ars poeticái: „Tizenkét éve nemzelek intenzíven. Teremtés-jellegének köszönhetően azonnal beleszerettem. Kezdetben tárgyak, majd „festmények”, majd „objektok” - szobrok születtek belőle, de önmegvalósító funkcióját most átvette egy magasabb rangú funkció: az ősi tudás keresése; értékátadás. Ősi hun, avar, szkíta honfoglalás kori motívumokból merítetek. A motívumokat nem öncélúan alkalmazom, anyagkezelési bravúrjaimat, festői látásmódomat mindig a megfogalmazandó életérzésnek, látásmódnak rendelem alá. Az irány, a közeg, amelyben gondolkodom, egyre közelebb van, s az igazi kézművesség felé visz.” (2000)

24. kép - Idő,2007; 25. kép - Kastélykert,2007; 26. kép - Pannon táj,2008

„26 éve nemezelek, 6 évet tanítottam, és 22 éve vagyok férjnél. Műveimben és tanulmányaimban a kollektív emlékezet nyomait kutatom és szembesítem közönségemmel. Régészeti emlékek, motívumait ragadom ki szkíta, hun, avar, honfoglalás-kori, románkori, s még fellelhető népművészeti munkák köréből, új tartalommal, szín és hangulati elemekkel új életet lehelek beléjük, mintegy titkos mágiaként, mert amit látunk, azt nem feledjük. Ilyen bűvópatakként tör felszínre a népművészetben egy-egy motívum akár több száz év múltán. Kései munkáimban a motívum mellé a kert, a paradicsom vízióját társítom háttérül, habár ezek a kertek túlságosan civilizáltak, méltó alapot hagynak a gondolatnak, a távlatnak.” (2006)

„A népművészeti motívumok kontinuitását kutatom visszafele az időben. A nemez megkövetelte tőlem a sztyeppe kultúrák rátétes motívumkincsének vizsgálatát. Szkíta, hun, avar, honfoglalás-kori, románkori, erdélyi székely-kapukon még fellelhető motívumokkal foglalkozom. Az egyes motívumok bennem új értelmet nyernek, sokszor irodalmi kapcsolatot fűzök hozzájuk. A pozitív mágia szerepét vállalom, ha egy motívumot nem hagyunk feledni, akkor akár hosszabb-rövidebb időkihagyás után is képes újra feltámadni, ahogy a reformáció idején tette ezt ősi hitünk. Különösen szeretem a griff, kígyó, szarvas, táltos motívumokat. Lehetetlen a nép díszítőművészetéről bármit is mondani, ha nem foglalkozunk a jelek vagy másképp motívumok jelentésének megfejtésével, magyarázatával. Doktori értekezésem tárgya is ez volt: „Fonaldarabkák egy sűrű szövetből”, hiedelemvilágunkat és motívumkincsünket befolyásoló tényezők - a kollektív tudattalan nyomában.” (2011)

„17 évesen, Hauser Beát láthattam egy velemi művésztelepen szövés közben. A megszállottsága azonnal megragadott. Akkor döntöttem el, hogy textilművész leszek. (...) Azt, hogy mit kell kifejezzek nemezképeim által, Clement Greenberg 20. századi művészetkritikus gondolatai nyomán értettem meg. Minden, amit megpillantunk, vagy ami belső szemünk elé

kerül, letisztázódik, képpé változik. Képekkel élünk és képekben értjük meg a világot. A fizikai kép úgy viszonyul a mentális képhez, mint kérdés a válaszhoz.” (2013)

27. kép - Életfa óvó sárkányokkal, 2008; 28. kép - Sárkány,2008; 29. kép - Vertikális örvény,2009; 30. kép - Emlékezés, meditáció,2010

Komoly irodalma van Tóth Livia művészetének, a következőkben ezekből válogatunk. „Nem tudtam, hogy a nagyobb térberendezésekhez a pénz hiányzik-e, avagy a textilművészet fejlődése, változása van-e olyan periódusban, amely nem teszi szükségessé a nagyobb méretet. Tény, hogy karakteres kivételt egyedül Tóth Livia Meditációs tere jelentett. Ez viszont nem kiállítóterben, hanem a lépcső alatt lett felépítve, miáltal a valósi meditáció lehetősége szinte teljesen kizárt. A mű mégis emlékezetes marad.” (Chikán Bálint,1990)

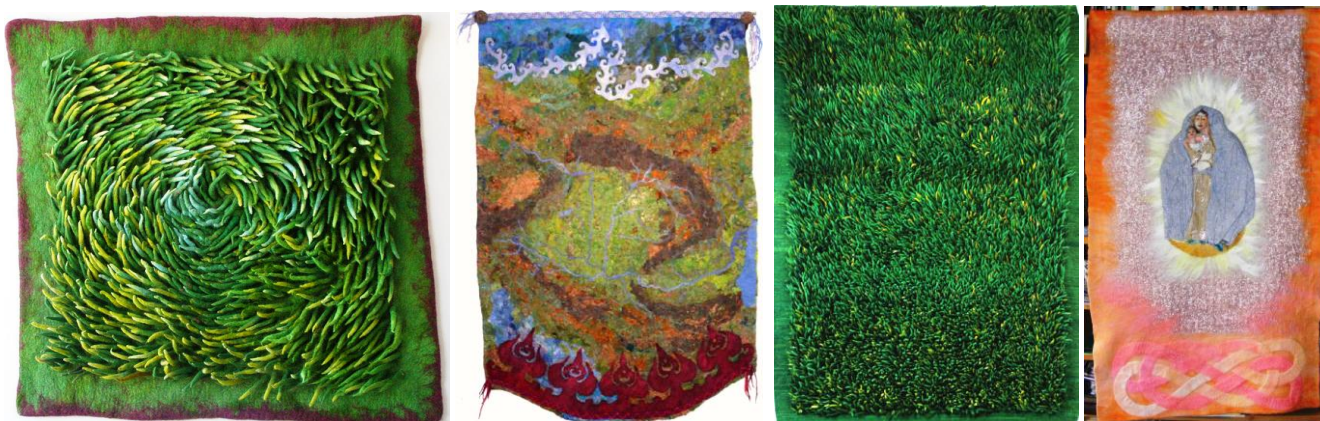

31. kép - Pompei,2011; 32. kép - Kőfal-paradoxon, 2012; 33. kép - Fonott rafiatál; 34. kép - Fény-várás,2012

„Nemeztakarók hevernek a földön, sátrat, köpenybe burkolózó embert idéznek. És a menet tart valahová. Útját csontmaradványok kísérik. Állatoké, embereké? Mintha hallanánk a puszták szelét, mintha éreznénk az idő érintését. Mintha tudnánk is, kik ezek a primitív gyapjútakarók alatt, honnan indultak és hol lettek hazát. Átérezzük veszteségeiket, és megértjük: ha lassan is, mindennek ellenére, menni kell. Minden textiltől van, a sátrak, a benne kucorgók, útszéli csontok, a kövek. Mégis úgy gondolom, véletlen, hogy Tóth Livia textiles művész, hogy fantáziája, érzelme, gondolata éppen posztó, a nemez segítségével kap formát, kelt hatást, mellékes.” (Budai Róza,1994)

35. kép - Bezárult vízfelület,2012; 36. kép - Északi tenger, 2012; 37. kép - Kirepültek,2012; 38. kép - Beköltözhető lakások,2012

39. kép - Dervistánc, 2012; 40. kép - Kárpát-medence, 2012; 41. kép - Fűszőnyeg, 2014; 42. kép - Napba öltözött asszony

„Posztó. Posztó-nemez. Posztó - posztmodern. Posztmodern. Amiről annyit írtak, és amiről senki sem tud semmit; ez az, amit mindenki használ, mint egy kollektív, közös posztógatyát, így hát VAN, akár tetszik, akár nem, (...) gondoljunk csak a Tóth Livia előásta-átértelmezte nemezre, és máris itten van a lélek reneszánsza és historikus vagy prehistorikus formákat kezdek csinálni. Megnyergetem a Múzsámat és tovább szövögetem szövetemet/szövegemet, amit persze nem én szövök valójában, hanem a dekonstruált Énem, s létembe -ből, -bele szövődik ez a szövet/szöveg. (...) De mit csinál ezen közben Tóth Livia „posztmodern nagyasszony”? Bújj elő, te rossz posztó! Például filozófiákat énekel. Intenzíven ingázik, hogy úgy mondjam, liftezik a Reális és Képzelti tér között, nemcsak úgy persze, ahogyan azt az allegorikus/metaforikus művészet teszi, hanem bevallottan és kiállításon is láthatóan egy Új Teret hoz létre: új jelkép, új funkció és főleg új berendezés születik; Új Forma, amelyben nem megszeppenten-megindultan-kíváncsian veszünk részt, hanem egy eddig soha nem ismert élvezetes utazáson kandikálunk ki az ablakon. Az eddig betöltött Létből egy sajátos, új berendezésbe vonatozunk vele/át/keresztül.” (Ambrus Lajos, 1996)

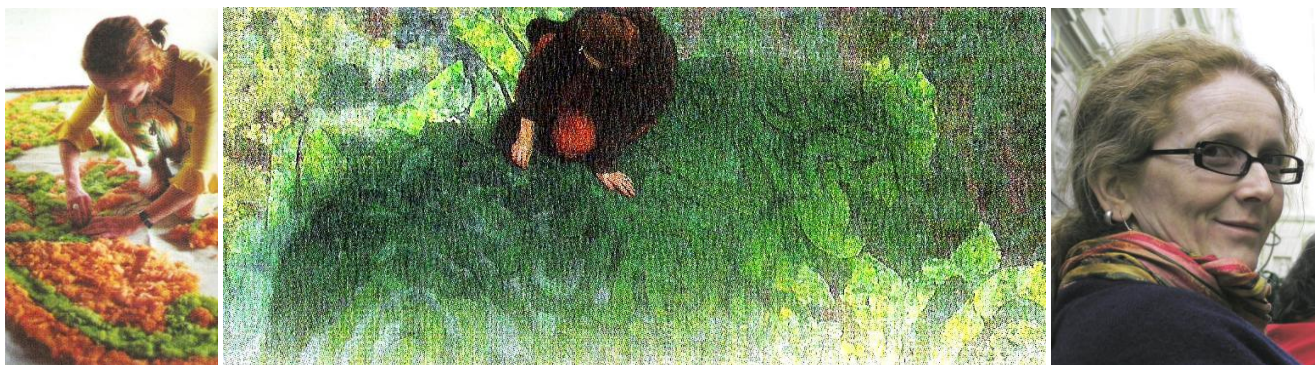

43-44. kép - Fonott rafiaedények; 45. kép - Égi halászsok, 2015; 46. kép - A föld marad, 2016

„Olyan művészet is van, amelyikhez nem kell különösebb fogódzó, mert rögtön megfogja az embert, egyből beletalál a szíve közepébe. Tóth Livia textiljei ilyenek: nem szorulnak kommentárra, rögtön az ember szíve közepébe találhatnak. (...) A látogató egy erdőillatot, jóságot és bölcsességet árasztó térbe: egy kékből zöldbe, zöldből kékbe nyargaló csodakertbe toppan. (...) Tóth Livia ihletett alkotó, a gazdag emberségű, meleget és otthonosságot sugárzó művészasszonyok fajtájából. Ez - akárcsak a kisgyerekeknél és a természetben élő embereknél - nála is azt jelenti, hogy alkotás közben átadja magát tudattalan élmények sokaságának, milliogyökerű és értelmű ősi motívumoknak: hagyja, hogy edénye legyen a létet igazító törvényeknek.” (Molnár Miklós, 2007)

„Tóth Livia eredendően festészetet gyakorló textiles, és éppen ez a színérzékenység, ez a texturális gazdagság, ez a finom foltszerűség, a mellette hibátlan tömörségre való hajlam, a lírában mélyen gyökerező drámaiság húzza ki abból az elbeszélő szövegek pusztán illusztratív feladatát és szerepét. A látványnál mindig többet ad sejtéseivel, az ábrázolást mindig messze meghaladja szelleme.” (Antall István, 2008)

„S bár Tóth Livia nemezképein a kompozíció a szimmetria törvényeire épít, a kényes egyensúly, a szigorú tükröszimmetriát észrevehetetlen eltérésekkel bontja meg: majdnem tükröződés, ahogy ő mondja. Mintha arról beszélne, hogy a látható világban szimmetriában vagyunk, a belső világunk, a láthatatlan tér azonban aszimmetrikus elrendezést mutat. (...) A tér és idő, a lét és nemlét, a rész és az egész, a vég és végtelen, a nap és a Hold, az Érted és az ellened polaritásához.” (Czetter Ibolya, 2010)

47-48. kép - A művész, alkotás közben; 49. kép - Tóth Lívia

„Szőrehullató állataként az élővilágnak kénytelenek voltunk kitalálni a magunkra ölthető meleget, otthonosságot adó, mindent be és eltakaró anyagot. Az anyagot, amelyben a természettől kölcsönzött nyersesség hozzánk szelídül, amelyben a magunkra igazított élet lakozik, miközben maga is új létformát talál. Tóth Lívia ezt az eredendő csodát tudja megidézni, mégpedig azzal az ősi elszánással, amivel az életért küzd az, aki a külső és a belső jégkorszakok ellen keres orvossgot. Ujjlenyomatait, keze melegét, izmainak rost anyagát, mozdulatait, testének meleg nedveit, hangulatának rezdüléseit, a munka ritmusának bódulatát, hirtelen ötleteit és mélyen beágyazott gondolatait gyúrja a szálakból tömörített anyagba. Az első tudatos cselekvés mítikus megidézése ez, amely az emberi lét kiindulási pontjáról napjainkig folyamatos. S ha az iparos tömegtermelés összegubancolta volna az öröklét szépségének és a használhatóságnak a szinte genetikailag kódolt szabályait; Tóth Lívia ösztönei és szerzett tudása, mesterségbeli elhivatottsága, kötelességtudása és elszánása, fojtott vagy esetenként szabadjárja engedett indulatait a teljességet képesek újjáteremteni. Főlényes anyagismerete lehetővé teszi, hogy a textil e sajátos műfaját, a nemezt, köznapi nevén a posztót plasztikai értelemben is hihetetlen gazdagsággal kezelje. Már a tömörítés a megmunkálás korai szakasza is hozzájárul a felületgazdagsághoz, ám mindezt még a varrások szinte grafikai finomságú tagolásával, az illesztések, rátétek játékaival még több jelentésűvé tudja tenni. Képi költészetének szerves része a szín, amely soha nem külső jegyként, odabiggyesztett dekoratív elemként, hanem az anyag lényegeként jelenik meg. A finom visszafogott tónusok, a tiszta színek és ezek egymáshoz való viszonya, a márványozott felületek, a pigment szemcsék szálak közötti mozgása olyan harmonikus, hogy kétségünk sem lehet afelől, hogy csak ebben a formában, csak ebben a műfajban születhetett meg ez a perfekt módon beszélt vizuális nyelv, ez a képi világ. Tehát Tóth Lívia nem elképzelt, vagy megvalósult táblaképeket emel át egy másik hordozóra, egy másik műfajba, hanem az eredendő technikában találja meg a mással nem helyettesíthető formát, a megfogalmazás eszközét. Ez az alapmagatartás zsebkendőnyi munkáit is monumentálissá és a templomok falait is betakaró textiljeit is átláthatóvá. Képi költészetének különös tulajdonsága, hogy a történelmi, irodalmi utalások nem pusztán egy elbeszélő, vagy illusztratív művészi magatartás dokumentumai. Akár ornamentális, akár díszítő jellegű, akár ábrázoló darabok kerülnek ki keze alól, azok az önazonosság történeteit hordozzák, az absztrakció megalapozott, következetes és átgondolt folyamatát mutatják. Ez az érvényesség is tökéletesen följefejhető, ha ráébredünk, hogy Tóth Líviát egy percig sem kínozza a magas művészet és a népművészet látszat dilemmája. Nála az ősiség nem keresett stílárius jellegzetesség, nem mesterkélt archaizálás, nem visszautazás az időben, hanem a választott anyag által kínált és megtalált lehetőség. A már emlegetett századokon átnyúló alkotói folyamatosságot teremti újjá úgy, hogy történelmi tudata mondandójában és fölhasznált technikában egyként tetten érhető. Ugyanakkor nagy önfegyelme tartózkodik az üres historizálástól. Érzelmi telítettségének drámai erejét, annak fedezetét nem a kétséges hiedelmek, hanem a gondolatilag és esztétikailag kiérlelt mítoszok adják.” (Antall István, 2010)

50. kép - Kiállítása a Magyarok házában, Bp.1999; 51. kép - A vasszécsenyi Pungor Ernő Művelődési Ház faliképeinek avatásakor Ambrus Lajos, József Attila-díjas íróval, 2007; 52. kép - Kiállítása Révkomáromban, 2008

„Tóth Lívia 1990-ben kapott mesterdiplomát az Iparművészeti Főiskolán, a „Szakrális tér” vizsgamunkájáért Nívó Díjat nyert, több mint kéttucatnyi egyéni kiállítást jegyez, számtalan csoportos tárlaton vett részt. Ugyanakkor textilművészként

nem csak gyakorolja, hanem tanítja is mesterségét.(...) Mindenki látott, tapintott - talán viselt is - nemezt, ami nem más, mint ősi eredetű textil, ami birkagyapjából, víz hozzáadásával, gyúrással készül. (...) Egyértelmű, hogy Tóth Lívia anyagválasztása egyrészt kísérleti jellegű, másrészt hagyománytiszteletről tanúskodik. a felület pöttyözött, foltos, narancsok, sárgák, zöldek elsötétedő és kivilágosodó árnyalatai váltogatják egymást. A mű szinte élőlényként lélegzik, pulzál, fényt vár és fényt ad.” (Kozák Csaba,2012) „Bertold Laufer, amerikai néprajzkutató írta: „Bizonyított tény, hogy a nemezkészítés... ősi mesterség és művészet, mint a fonás vagy a szövés.” Tehát ezzel az anyaggal a művész visszanyúlt a gyökerekhez, az eredethez, az autentikus forrásokhoz. (...) Ezek a kétdimenziós fali munkák az anyaghasználat, az applikációk, a borzolás, rétegezés okán dinamikusan lélegeznek, kinyílnak a térbe, szinte kikérezkednek a síkból. Művei között egyaránt találhatunk a reprezentáció jegyében ábrázoló, figurális munkákat és absztrakt műtárgyakat, van pedig, hogy a két módszert ötvözi, egymásba olvassza.”(Kozák Csaba,2013)

53. kép – Mester és tanítványok kiállítása Sopronban,2010, 54. kép - Kiállítása a Mácsai István Galériában, Bp.2013; 55. kép - Kiállítása Geszler Mária Munkácsy-díjas keramikus művésszel Szombathelyen,2013

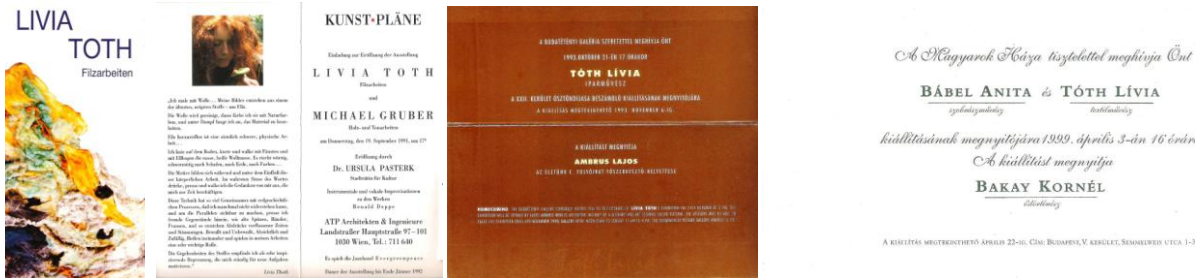
„Tóth Lívia a magyar nép eredetének, ősi motívumkincsének tanulmányozása során jutott el a keleti hun, kínai, koreai művészet elemeinek megismeréséhez, és kísérletet tesz az ősi eurázsiai mitológia képi rendszerének ötvöztetésére. Ezek a textileken, öltözetben, használati tárgyakon, fegyvereken megmaradt jelképek a honfoglalás kori magyar művészet formakincsébe betagozódtak. Bár a mai technokrata világ szimbólumrendszerében kevésbé találkozunk vele, génjeinkben tovább él a kelet és nyugat határán, annak ütközőzónájában élő nép útkeresése, történelmi kataklizmára adott válaszokban, ellentétese nézetek összecsapásában.”(Zsámbéky Monika,2013)

56. kép - Műve egy sárvári óvodában,2014; 57. kép - Kiállítása Sárváron, Kondor János festőművésszel és Ambrus Lajos József Attila-díjas íróval,2014; 58. kép - A sárvári kiállításon a közönség ismerkedik a műveivel,2014

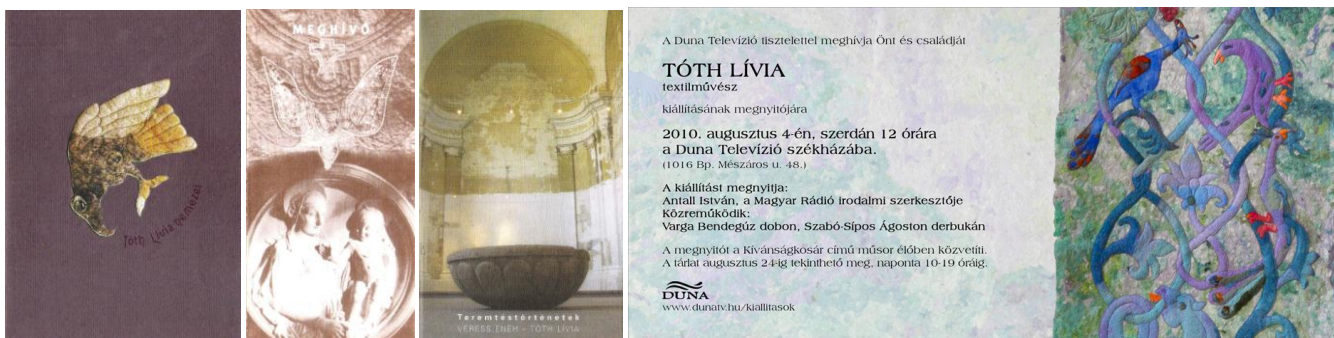
„Amikor ezeket a gyönyörű, egészen egyedi, munkaigényes műalkotásokat szemléljük, tudnunk kell, hogy Tóth Lívia minden jelzésért, minden négyzetcentiméterért, a színvariációk kiküzdésért, a művészi üzenetekért nagyon is megdolgozik; ezt a művészetet, ezt a választott nyelvet nem lehet könnyed eleganciával vagy laza mozdulattal elkészíteni, netán hanyag ecsetvonásokkal előállítani. S különösen nem az ilyen energikus, olykor monumentális méretű darabokat, melyeket a maga módszerével, technikájával, gözben és melegben, aprólékos, sziszifuszi munkával és nagy szenvedéllyel készít. (...) Közben a kézművesség dicséretét kell mindenfelé látnunk - ahogyan Tóth Lívia a holt anyagba életet lehel. (...) A régi magyar és nem magyar nyelvi és régészeti emlékek felkutatásáról, kedves civilizációs emlékekről, a szkíta-hun-ősmagyar-románkori-népművészeti formákról, kőfaragásokról, a folklór varázsos hagyományvilágáról, amelyeket továbbálmodva és továbbgondolva visz fel nemez faliképekre, falitextíliákra és térformákra. Nem másolva, nem utánozva - belső átéléssel újratereztve és fölkrakva ezeket az ősképszerű viszonyulásokat (táltos-palást) egy egészen modern világképbé.”(Ambrus Lajos,2014)

„Vannak sorsdöntő találkozások, Tóth Líviának ilyen találkozása volt a gyapjú természetes állapotával, a nemezzel. Először talán ő maga is véletlennek hitte ezt a találkozást, tetszett neki a színessége, a szokványos táblaképnél nagyobb mérete, festőisége és kvázi festményként nyúlt hozzá, megmerevedett festői gesztusok a nemez archaikus anyagán. Ezzel elindult a nagy szerelem.”(Tóth Csaba,2014)

59-60. kép - Bécsi kiállítás-meghívója, 1991; 61. kép - Budatétényi kiállítás-meghívója, 1993; 62. kép - Budapesti kiállítás-meghívója, 1999

„Az ezredforduló utáni évtizedben a reliefkutatások, a pozitív-negatív termélységek és térélmények a síkfelületen, párosulva egy bio-organikus látásmód kiteljesedésével, Tóth Livia immár negyedszázados alkotói időszakának koronáját is jelentik. Eddigi pályaképe azt bizonyítja, hogy egy alkotóművész esetében milyen stációi vannak az én-keresésnek, a jelekből kiindulva, miként lehet visszakeresni és miként lehet visszatalálni az archaikus én-képhez, vele párhuzamosan az ős-képhez, ahhoz a fundamentumhoz, ami nélkül légüres térben lebeg gyökérvesztett kultúránk. Tóth Livia mindkettőre rátalált és gyökeret eresztett, ezért fontosak és jelentősek nemezművei.” (Varga Bernadett, 2014)

63. kép - Katalógusa, 2000; 64. kép - Négy vasszecessenyi művész kiállítás-meghívó, Vasvár, 2002; 65. kép - Révkomáromi 10 oldalas kiállítási leporello, 2008; 66. kép - Kiállítás-meghívója a Duna TV, 2010

„1990-ben Mesterdiplomázott a magyar Iparművészeti Főiskolán, diplomamunkája egy spirális világmodell, egy óriási nemez-installáció volt. A hatalmas „nemezváznak” szinte földréteg-struktúrára tűntek. A nemezvászon kifejezés használata nem véletlen, hiszen Tóth Livia a kezdetektől vászonszéként, vagyis táblaképként fogta fel a nemeztechnikát, színes gyapjúval „festett” táblaképeket készít immár több mint 2 évtizede. Utóbbi években ezek a művei egyre inkább háromdimenziósak, nemezrelieffé válnak feszegelve a kategóriák korlátait és mindenkor felfedező kalandként kísérletezve a technikai megoldások variánsaival. Ezen fejlődési úton nemezsképei az ornamentális lehetőségek irányába fordultak, az iparművészet egyik alapelemét, a keretmotívumot, a bordúrt is visszaemelve a képkalkotásba. Ugyanakkor a senki más által ilyen nagy méretben nem készülő nemezsképei a textilművészet nagy fejezetével, a hatalmas gobelinek falakat borító műveivel rokonítják a monumentális alkotásokat, de azok realista felnagyított festmény tematikájával ellentétben az általa sajátosan kialakított formanyelvvel. A kortárs művészetek ezredforduló körüli identitáskeresésének tendenciáiba szervesen illeszkedett bele Tóth Livia régészeti szemléletű attitűdje, amelynek folyamányaként elméleti kutatásokat is végzett, a szkíta- hun- avar- Belső Ázsiai eredetű nemzeti vonatkozású ornamentalskincünkkel, és az Árpád-kori romanika keresztény formavilágával kapcsolatban, vizuális anyanyelvünk legfontosabb alaprétegeit tárva fel, mely témával sikeresen doktorált is. A különböző történelmi korok motívum-elemeit egymás mellé téve-összevonva, azokat egymással párbeszédre készítette különös egyezéseket, közös gyökerű fejlődési folyamatokat hozott felszínre. Mindez sokszor a kép a képből megoldással párosítva.” (Módy Péter, 2014)

67. kép - Veresegyházi kiállítás-meghívó, 2012; 68. kép - Kiállítás-meghívója, Bp. 2013; 69. kép - Kiállítás-meghívója, Sárvár, 2014

Nem véletlenül zártuk Tóth Livia művészetét bemutató idézetgyűjteményünket Módy Péter szobrász-restaurátor és szobrászművész soraival, hisz a Múltidéző következő különszáma az ő munkásságával fog foglalkozni, akinek több köztéri alkotása is látható a környező településeken.